

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2018. gada 5. jūlijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Regula (ES) Nr. 604/2013 – Dalībvalsts, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā starptautiskās aizsardzības pieteikuma, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, izskatīšanu, noteikšana – 17., 18., 23. un 24. pants – Iepriekšēja starptautiskās aizsardzības procedūra, kas nosisinās kādā dalībvalstī – Jauns pieteikums citā dalībvalstī – Pieteikuma par atpakaļuzņemšanu paredzētajos termiņos neesamība – Attiecīgās personas nodošana kriminālvajāšanai

Lieta C-213/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Rechtbank Den Haag zittingsplaats Amsterdam* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Amsterdamā, Nīderlande) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 20. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 25. aprīlī, tiesvedībā

X

pret

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], M. Safjans [*M. Saffjan*], D. Švābi [*D. Šváby*] un M. Vilars [*M. Vilaras*],

ģenerālvokāts: Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretāre: M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 1. februāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- X vārdā – *I. J. M. Oomen* un *F. L. M. van Haren*, *advocaten*,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. K. Bulterman*, *A. M. de Ree* un *M. L. Noort*, kā arī *J. Langer*, pārstāvji,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *R. Kanitz*, pārstāvji,
- Ungārijas valdības vārdā – *M. Z. Fehér*, *G. Koós* un *G. Tornyai*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande*, kā arī *G. Wils*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – holandiešu.

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2018. gada 13. jūnija tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013, L 180, 31. lpp.; turpmāk tekstā – “Dublinas III regula”), 17. panta 1. punktu, 18. panta 2. punktu, 23. panta 3. punktu un 24. pantu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp X, Pakistānas valstspiederīgo, un *Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie* (drošības un tieslietu valsts sekretārs, Nīderlande) (turpmāk tekstā – “valsts sekretārs”) par pēdējā minētā lēmumiem, ar kuriem ir uzdota X pārsūtīšana uz Itāliju, uzliekot tam pienākumu tūlītēji atstāt Nīderlandi, un noraidīts pieteikums par termiņuzturēšanās atļauju, ko ieinteresētā persona bija iesniegusi atbilstoši patvēruma tiesībām.

Atbilstošās tiesību normas

Regula Nr. 1560/2003

- 3 Komisijas Regulas (EK) Nr. 1560/2003 (2003. gada 2. septembris), ar kuru paredz sīki izstrādātus noteikumus, lai piemērotu Padomes Regulu (EK) Nr. 343/2003, ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2003, L 222, 3. lpp.), kurā grozījumi ir izdarīti ar Komisijas Īstenošanas regulu (ES) Nr. 118/2014 (2014. gada 30. janvāris) (OV 2014, L 39, 1. lpp.), (turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1560/2003”) II pielikumā ir ietverti atbilstošo pierādījumu un netiešo pierādījumu saraksti Dublinas III regulas piemērošanas vajadzībām.
- 4 Šīs regulas III pielikumā ir ietverta “standarta veidlapa atpakaļuzņemšanas pieprasījumiem”.

Dublinas III regula

- 5 Dublinas III regulas preambulas 4. un 5. apsvērumus ir formulēti šādi:

“(4) Tamperes sanāksmes secinājumos [...] ir noteikts, ka [kopējā Eiropas patvēruma sistēmā] īsā laikā būtu jāiekļauj skaidra un praktiski realizējama metode, lai noteiktu dalībvalsti, kas ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu.

(5) Šādai metodei vajadzētu balstīties uz objektīviem un taisnīgiem kritērijiem gan attiecībā uz dalībvalstīm, gan konkrētajām personām. Tai jo īpaši būtu jāparedz iespēja ātri noteikt atbildīgo dalībvalsti, lai garantētu starptautiskās aizsardzības noteikšanas procedūru faktisku pieejamību un nekavētu sasniegt starptautiskās aizsardzības pieteikumu ātras izskatīšanas mērķi.”
- 6 Šīs regulas 17. panta 1. punktā ir noteikts:

“Atkāpjoties no 3. panta 1. punkta, katra dalībvalsts var nolemt izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko tai iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, pat ja saskaņā ar šajā regulā noteiktajiem kritērijiem šāda izskatīšana nav attiecīgās dalībvalsts pienākums.

Dalībvalsts, kas nolemj saskaņā ar šo punktu izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kļūst par atbildīgo dalībvalsti un uzņemas ar minēto atbildību saistītos pienākumus. [..]

[..]”

7 Minētās regulas 18. pants ir formulēts šādi:

“1. Saskaņā ar šo regulu atbildīgajai dalībvalstij ir pienākums:

[..]

b) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, kura pieteikums tiek izskatīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;

c) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kurš ir atsaucis pieteikumu tā izskatīšanas laikā un ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas;

d) saskaņā ar 23., 24., 25. un 29. pantā izklāstītajiem nosacījumiem uzņemt atpakaļ trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kura pieteikums ir noraidīts un kurš ir sagatavojis pieteikumu citā dalībvalstī, vai kurš atrodas citas dalībvalsts teritorijā bez uzturēšanās atļaujas.”

2. Atbildīgā dalībvalsts gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta a) un b) apakšpunkts, izskata vai pabeidz izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ko sagatavojis pieteikuma iesniedzējs.

[..]

Gadījumos, uz kuriem attiecas 1. punkta d) apakšpunkts, kad pieteikums ir noraidīts tikai pirmajā instancē, atbildīgā dalībvalsts nodrošina, ka attiecīgajai personai ir vai ir bijusi iespēja izmantot efektīvu tiesiskās aizsardzības līdzekli saskaņā ar [Eiropas Parlamenta un Padomes] Direktīvas 2013/32/ES [(2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.)] 46. pantu.”

8 Šīs pašas regulas 23. panta 1.–3. punktā ir paredzēts:

“1. Ja dalībvalsts, kurā 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minētā persona ir iesniegusi jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, uzskata, ka saskaņā ar 20. panta 5. punktu un 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu atbildīga ir cita dalībvalsts, tā var prasīt minētajai citai dalībvalstij uzņemt minēto personu atpakaļ.

2. Atpakaļuzņemšanas pieprasījumu iesniedz pēc iespējas ātrāk un jebkurā gadījumā divos mēnešos pēc *Eurodac* pozitīvā iznākuma saņemšanas [..].

Ja atpakaļuzņemšanas pieprasījuma pamatā ir citi pierādījumi, nevis no *Eurodac* sistēmas iegūtie dati, pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij to nosūta trīs mēnešos no dienas, kad iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums 20. panta 2. punkta nozīmē.

3. Ja atpakaļuzņemšanas pieprasījums netiek iesniegts 2. punktā noteiktajos termiņos, par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu ir atbildīga tā dalībvalsts, kurā iesniegts jaunais pieteikums.”

9 Dublinas III regulas 24. pantā ir noteikts:

“1. Ja dalībvalsts, kuras teritorijā bez uzturēšanās atļaujas uzturas 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minētā persona un kurā nav iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, uzskata, ka saskaņā ar 20. panta 5. punktu un 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktu atbildīga ir cita dalībvalsts, tā var prasīt minētajai citai dalībvalstij uzņemt minēto personu atpakaļ.

[..]

5. Pieprasījumu uzņemt atpakaļ 18. panta 1. punkta b), c) vai d) apakšpunktā minēto personu iesniedz, izmantojot standarta veidlapu, un tajā ietver tiešos vai netiešos pierādījumus, kā aprakstīts divos 22. panta 3. punktā minētajos sarakstos, un/vai attiecīgus elementus no personas sniegtās informācijas, kas ļautu pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts iestādēm pārbaudīt, vai pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts ir atbildīga, pamatojoties uz šajā regulā paredzētajiem kritērijiem.

Komisija ar īstenošanas aktiem izveido un regulāri pārskata divus sarakstus, kuros saskaņā ar 22. panta 3. punkta a) un b) apakšpunktā izklāstītajiem kritērijiem ir norādīti tiešo un netiešo pierādījumu attiecīgie elementi, un pieņem vienādus nosacījumus atpakaļuzņemšanas pieprasījumu sagatavošanai un iesniegšanai. Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar 44. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.”

10 Šīs regulas 25. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts veic vajadzīgās pārbaudes un sniedz lēmumu par pieprasījumu atpakaļuzņemt attiecīgo personu, cik vien iespējams drīz un jebkurā gadījumā ne vēlāk kā vienu mēnesi no pieprasījuma saņemšanas dienas. Ja pieprasījums ir pamatots ar datiem, kas iegūti no *Eurodac* sistēmas, tad minēto termiņu saīsina līdz divām nedēļām.”

Direktīva 2013/32

11 Direktīvas 2013/32 46. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka pieteikuma iesniedzējiem ir tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību tiesā saistībā ar:

a) pieņemto lēmumu par to starptautiskās aizsardzības pieteikumu [..].”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

12 X starptautiskās aizsardzības pieteikumu Nīderlandē iesniedza 2011. gada 23. martā. Valsts sekretārs šo pieteikumu noraidīja ar 2011. gada 5. septembra lēmumu. Par šo lēmumu iesniegtās apelācijas sūdzības kompetentās tiesas noraidīja, pieņemot galīgus nolēmumus.

13 2014. gada 4. jūnijā X iesniedza otro starptautiskās aizsardzības pieteikumu Nīderlandē. Valsts sekretārs šo pieteikumu noraidīja ar 2014. gada 11. jūnija lēmumu. Par šo lēmumu 2014. gada 7. jūlijā iesniegto apelācijas sūdzību *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Amsterdamā) noraidīja. X pārsūdzēja šo spriedumu *Raad van State* (Valsts padome, Nīderlande).

14 2014. gada 28. septembrī X atstāja Nīderlandi, kurā viņš tika vajāts seksuāla rakstura pārkāpuma dēļ.

15 2014. gada 23. oktobrī viņš iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu Itālijā.

- 16 2015. gada 30. janvārī Itālijas iestādes, izpildot Eiropas apcietināšanas orderi, izdeva X Nīderlandes iestādēm kriminālvajāšanai.
- 17 Tā kā, veicot meklēšanu *Eurodac* sistēmā, izrādījās, ka ieinteresētā persona ir lūgusi starptautisko aizsardzību Itālijā, valsts sekretārs 2015. gada 5. martā lūdza Itālijas iestādēm uzņemt atpakaļ X atbilstoši Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta b) apakšpunktam un 23. panta 2. punktam.
- 18 Tā kā Itālijas iestādes uz šo atpakaļuzņemšanas pieprasījumu neatbildēja, valsts sekretārs ar 2015. gada 24. marta lēmumu izdeva rīkojumu par X pārsūtīšanu uz Itāliju un uzlika viņam pienākumu nekavējoties pamest Nīderlandi.
- 19 Itālijas iestādes 2015. gada 30. martā piekrita šim lūgumam veikt X atpakaļuzņemšanu.
- 20 2015. gada 1. aprīlī X cēla prasību par šo 2015. gada 24. marta lēmumu par pārsūtīšanu un lūdza *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Amsterdamā) pagaidu noregulējuma tiesnesim noteikt pagaidu pasākumus. Ar 2015. gada 21. aprīļa lēmumu tika apmierināta prasība par pagaidu pasākumiem, aizliedzot valsts sekretāram X pārsūtīšanu uz Itāliju, līdz četrus nedēļus termiņu beigām, sākot no lēmuma par viņa celto prasību pieņemšanas.
- 21 2015. gada 19. maijā X iesniedza jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu Nīderlandē. 2015. gada 21. maijā valsts sekretārs noraidīja šo pieteikumu, uzskatot, ka jau ir pierādīts, ka Itālijas Republika ir atbildīga par X iesniegtā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu. Pēdējais minētais par šo lēmumu cēla prasību iesniedzējtiesā.
- 22 2015. gada 7. augustā *Raad van State* (Valsts padome) noraidīja X iesniegto apelācijas sūdzību par *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Amsterdamā) 2014. gada 7. jūlija spriedumu, noraidot otro X iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu.
- 23 2015. gada 30. novembrī X tika informēts par kriminālprocesa, kas uzsākts pret viņu, atstāšanu bez izskatīšanas.
- 24 Šajos apstākļos *Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam* (Hāgas tiesa, tiesas sēžu vieta Amsterdamā) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Dublinas III regulas] 23. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka Itālijas Republika ir kļuvusi par prasītāja 2014. gada 23. oktobrī šajā valstī iesniegtā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu atbildīgā dalībvalsts, lai gan Nīderlandes Karaliste bija sākotnējā atbildīgā dalībvalsts, pamatojoties uz šajā valstī pirms tam iesniegtajiem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem [..], no kuriem pēdējais iesniegtais pieteikums tobrīd vēl tika izskatīts Nīderlandē, jo [*Raad van State* (Valsts padome)] vēl nebija pieņēmusi nolēmumu par prasītāja pārsūdzēto kompetentās tiesas 2014. gada 7. jūlija nolēmumu [..]?”
- 2) Vai no [Dublinas III regulas] 18. panta 2. punkta izriet, ka Nīderlandes iestādēm pēc atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanas 2015. gada 5. martā nekavējoties bija jāaptur Nīderlandē notiekošā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšana un tā jāpabeidz pēc [šīs regulas] 24. pantā paredzētā termiņa, atsaucot vai grozot iepriekš pieņemto 2014. gada 11. jūnija lēmumu, ar kuru 2014. gada 4. jūnija starptautiskās aizsardzības pieteikums bija noraidīts?
- 3) Ja uz otro jautājumu atbilde ir apstiprinoša, vai atbildība par prasītāja iesniegtā starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu nav pārgājusi uz Itālijas Republiku, bet joprojām ir Nīderlandes iestāžu ziņā, jo valsts sekretārs drošības un tieslietu jautājumos nav atsaucis vai grozījis 2014. gada 11. jūnija lēmumu?

- 4) Vai Nīderlandes iestādes, neinformējot Itālijas iestādes par to, ka Nīderlandē [*Raad van State* (Valsts padome)] notiek vēl viens pārsūdzības process par otro patvēruma piešķiršanas pieteikumu, nav izpildījušas [Dublinas III regulas] 24. panta 5. punktā noteikto pienākumu sniegt tām informāciju, pamatojoties uz kuru tās varētu pārbaudīt, vai Itālija ir atbildīgā valsts saskaņā ar šajā regulā definētajiem kritērijiem?
- 5) Ja uz ceturto jautājumu atbilde ir apstiprinoša, vai šī pienākuma neizpildes dēļ ir jāsecina, ka tādējādi atbildība par pieteikuma iesniedzēja starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu nav pārgājusi Itālijas Republikai, bet gan joprojām ir Nīderlandes iestāžu kompetencē?
- 6) Ja Nīderlandes Karalistes iestādes vairs nebija atbildīgas par pieteikuma izskatīšanu, vai Nīderlandes iestādēm, ņemot vērā Itālijas Republikas izpildīto pieteikuma iesniedzēja izdošanu Nīderlandei tā krimināllietas sakarā, pamatojoties uz [Dublinas III regulas] 17. panta 1. punktu un atkāpjoties no šīs regulas 3. panta 1. punkta, bija jāizskata viņa Itālijā iesniegtais starptautiskās aizsardzības pieteikums, un vai tāpēc, rīkojoties saprātīgi, tām nebija tiesību izmantot [Dublinas III regulas] 24. panta 1. punktā paredzēto iespēju lūgt Itālijas iestādēm atpakaļuzņemt pieteikuma iesniedzēju?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

- 25 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Dublinas III regulas 23. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts, kurā ir iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, ir atbildīga par šī pieteikuma izskatīšanu, ja šī dalībvalsts šīs regulas 23. panta 2. punktā paredzētajā termiņā nav iesniegusi atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, lai gan, no vienas puses, cita dalībvalsts bija atbildīga par agrāk iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu un, no otras puses, pēdējās minētās dalībvalsts tiesā pēc šī termiņa beigām tiek izskatīta prasība par kāda no šiem pieteikumiem noraidīšanu.
- 26 Lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāņem vērā ne tikai minētās tiesību normas formulējums, bet arī tās konteksts un tiesību akta, kurā tā ietilpst, vispārējā sistēma, kā arī tajā izvirzītie mērķi.
- 27 Atpakaļuzņemšanas procedūras piemērošanas joma ir noteikta Dublinas III regulas 23. un 24. pantā. No šīs regulas 23. panta 1. punkta izriet, ka šī procedūra tostarp ir piemērojama personām, kas norādītas minētās regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2017. gada 5. aprīlis, *Ahmed*, C-36/17, EU:C:2017:273, 26. un 27. punkts, kā arī spriedumu, 2018. gada 25. janvāris, *Hasan*, C-360/16, EU:C:2018:35, 42. un 43. punkts).
- 28 Pēdējā minētā tiesību norma tostarp attiecas uz trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kura starptautiskās aizsardzības pieteikums ir noraidīts un kurš ir iesniedzis jaunu pieteikumu citā dalībvalstī.
- 29 No Dublinas III regulas 18. panta 2. punkta izriet, ka šīs regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunkts aptver tostarp gadījumus, kad "pieteikums ir noraidīts tikai pirmajā instancē".
- 30 Eiropas Savienības likumdevējs ir konkrēti paredzējis, ka šādos gadījumos atbildīgajai dalībvalstij ir jāraugās, lai konkrētajai personai būtu iespēja vai būtu bijusi iespēja izmantot tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību pret šo lēmumu atbilstoši Direktīvas 2013/32 46. pantam.

- 31 Tā kā šajā 46. pantā ir paredzētas tiesības izmantot pārsūdzības tiesības pret atbildīgās iestādes lēmumu, ir jāuzskata, ka Dublinas III regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunkts attiecas tostarp uz gadījumiem, kad starptautiskās aizsardzības pieteikums ir noraidīts ar šīs iestādes lēmumu, kurš vēl nav kļuvis galīgs.
- 32 Dublinas III regulas 23. pantā paredzētā atpakaļuzņemšanas procedūra tātad ir piemērojama trešās valsts valstspiederīgajam, kurš dalībvalstī ir iesniedzis jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, lai gan agrāk citā dalībvalstī iesniegtais starptautiskās aizsardzības pieteikums ir noraidīts ar atbildīgās iestādes lēmumu, pat ja šis lēmums vēl nav kļuvis galīgs pēc tiesību uz pārsūdzību, kura tiek izskatīta šīs pēdējās minētās dalībvalsts tiesā, izmantošanas.
- 33 Tātad tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā dalībvalsts, kurā ir iesniegts šis jaunais pieteikums, iestādēm ir iespēja atbilstoši šīs regulas 23. panta 1. punktam pieprasīt konkrētās personas atpakaļuzņemšanu.
- 34 Tomēr saskaņā ar minētās regulas 23. panta 2. punktu tām ir pienākums šo pieprasījumu izteikt pēc iespējas ātrāk un katrā ziņā šajā tiesību normā paredzētajos termiņos, jo pēc šo termiņu beigām šāds pieprasījums vairs nevar tikt pamatoti iesniegts (pēc analogijas skat. spriedumu, 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 67. punkts).
- 35 Gan no Dublinas III regulas 23. panta 3. punkta, gan no tās vispārējās sistēmas un tajā izvirzītajiem mērķiem izriet, ka minēto termiņu izbeigšanās gadījumā notiek pilnīga atbildības pāreja uz to dalībvalsti, kurā jaunais starptautiskās aizsardzības pieteikums ir iesniegts (pēc analogijas skat. spriedumus, 2017. gada 26. jūlijs, *Mengesteab*, C-670/16, EU:C:2017:587, 61. punkts, un 2017. gada 25. oktobris, *Shiri*, C-201/16, EU:C:2017:805, 30. punkts).
- 36 Šī atbildības pāreja nevar tikt kavēta tādēļ, ka cita dalībvalsts bija atbildīga par agrāk iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu un šis dalībvalsts tiesā tiek izskatīta prasība, kas celta pret vienu no šiem pieteikumiem noraidīšanu, pēc šo pašu termiņu beigām.
- 37 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, precīzi definējot Dublinas III regulas 23. panta 2. punktā minēto termiņu izbeigšanās sekas, Savienības likumdevējs viennozīmīgi ir paredzējis, ka nokavējumiem, kuros ir vainojama tā dalībvalsts, kurā ir iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, ir jāuzņemas atbildības pāreja, neierobežojot šī noteikuma piemērošanu noteiktām īpašām atpakaļuzņemšanas procedūrām un, it īpaši, nepakļaujot šo atbildības pāreju nosacījumiem, ar kādiem norisinās procedūras saistībā ar agrāk citā dalībvalstī iesniegtiem starptautiskās aizsardzības pieteikumiem.
- 38 Protams, šāds risinājums var izraisīt, ka dalībvalstij, kurā ir iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, ir jāizskata tas pat tad, ja šis pašas personas iesniegts starptautiskās aizsardzības pieteikums tiek izskatīts vai tā izskatīšana jau ir pabeigta citā dalībvalstī.
- 39 Tomēr runa ir par Savienības likumdevēja izdarītās izvēles sekām, jo tas vispārēji ir paredzējis šādu atbildības pāreju situācijās, kuras ir aptvertas ar atpakaļuzņemšanas procedūrām, lai gan šo procedūru piemērošanas joma, kā tā izriet no šīs pašas regulas 18. panta 1. punkta b)–d) apakšpunkta, aptver tostarp situācijas, kurās administratīvās vai tiesas procedūras vēl norisinās vai ir pabeigtas citā dalībvalstī.
- 40 Tātad uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 23. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts, kurā ir iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, ir atbildīga par šī pieteikuma izskatīšanu, ja šī dalībvalsts šīs regulas 23. panta 2. punktā paredzētajā termiņā nav iesniegusi atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, lai gan, no vienas puses, cita dalībvalsts bija atbildīga par agrāk iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu un, no otras puses, šis pēdējās minētās dalībvalsts tiesā pēc šī termiņa beigām tiek izskatīta prasība par kāda no šiem pieteikumiem noraidīšanu.

Par otro jautājumu

- 41 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Dublinas III regulas 18. panta 2. punkts ir interpretējams tādējādi, ka, ja kāda dalībvalsts ir iesniegusi trešās valsts valstspiederīgā, kurš tās teritorijā uzturas bez uzturēšanās atļaujas, atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, šai dalībvalstij ir jāaptur prasības par agrāk iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu izskatīšana un, ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts tam piekrīt, šī izskatīšana jāizbeidz.
- 42 Lai gan Dublinas III regulas 18. panta 2. punktā ir paredzēti dažādi pienākumi saistībā ar to, kā ir jārikojas starptautiskās aizsardzības pieteikuma gadījumā atkarībā no starptautiskās aizsardzības procedūras virzības stadijas, visu šo pienākumu mērķis ir nodrošināt starptautiskās aizsardzības procedūras turpināšanos un neparedz tās apturēšanu vai pārtraukšanu nevienā dalībvalstī.
- 43 Turklāt neviens šīs tiesību normas elements nenorāda uz to, ka tajā noteiktie pienākumi ir vērsti uz pieprasījuma iesniedzēju dalībvalsti. Gluži pretēji – 18. panta vispārējā sistēma paredz, ka šo pienākumu mērķis ir precizēt izskatīšanu, kura attiecīgajai personai ir jānodrošina pēc tās pārsūtīšanas uz citu dalībvalsti.
- 44 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 18. panta 2. punkts ir interpretējams tādējādi, ka, ja kāda dalībvalsts ir iesniegusi trešās valsts valstspiederīgā, kurš tās teritorijā uzturas bez uzturēšanās atļaujas, atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, tajā šai dalībvalstij nav paredzēts pienākums apturēt prasības par agrāk iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu izskatīšanu un, ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts tam piekrīt, šo izskatīšanu izbeigt.

Par trešo jautājumu

- 45 Ņemot vērā uz otro jautājumu sniegto atbildi, uz trešo jautājumu nav jāatbild.

Par ceturto jautājumu

- 46 Ar savu ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Dublinas III regulas 24. panta 5. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā dalībvalstij, kas iesniegusi atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, pamatojoties uz šīs regulas 24. pantu, pēc tam, kad pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī ir beigušies minētās regulas 23. panta 2. punktā paredzētie termiņi, ir jāinformē šīs pēdējās minētās dalībvalsts iestādes, ka pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesā tiek izskatīta prasība, kas celta par agrāk iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu.
- 47 Dublinas III regulas 24. panta 5. punktā ir paredzēts, ka atpakaļuzņemšanas pieprasījums ir iesniedzams, izmantojot standarta veidlapu un iekļaujot tiešus vai netiešus pierādījumus, kas aprakstīti abos šīs regulas 22. panta 3. punktā minētajos sarakstos, vai būtiskas ziņas no attiecīgās personas sniegtās informācijas, lai iestādes dalībvalstī, kas saņem pieprasījumu, var pārbaudīt, vai, pamatojoties uz minētajā regulā izklāstītajiem kritērijiem, šī dalībvalsts ir atbildīga par pieteikuma izskatīšanu.
- 48 Tādējādi no paša regulas 24. panta 5. punkta formulējuma izriet, ka informācijas nodošanas pienākums, kāds ir pieprasījuma iesniedzējai dalībvalstij, ir ierobežots ar informāciju, kas pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ļauj izvērtēt tās atbildību.
- 49 Šādu interpretāciju apstiprina Dublinas III regulas vispārējā sistēma, jo atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšana sniedz ieguldījumu atbildīgās dalībvalsts noteikšanā un tai ir jāļauj pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij saskaņā ar šīs regulas 25. panta 1. punktu veikt nepieciešamo pārbaudi, lai izvērtētu savu atbildību.

- 50 No uz pirmo un otro jautājumu sniegtajām atbildēm izriet, ka tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā, kurā pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts atbildība ir balstīta uz minētās regulas 23. panta 2. punktā paredzēto termiņu beigām, apstāklis, ka pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts tiesā tiek izskatīta prasība, kas celta par agrāk iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu, neietekmē atbildīgās dalībvalsts noteikšanu.
- 51 Tātad informācija par šādu prasību nevar tikt uzskatīta par lietderīgu, lai pieprasījuma saņēmējai dalībvalstij ļautu izvērtēt tās atbildību, un tātad tā nav noteikti jānodod, piemērojot šīs pašas regulas 24. panta 5. punktu.
- 52 Šis secinājums ir apstiprināts ar šajā regulā norādītajiem sarakstiem, kuri ir ietverti Regulas Nr. 1560/2003 II pielikumā, kā arī ar standarta veidlapu atpakaļuzņemšanas pieprasījumiem, kura veido šīs regulas III pielikumu. Proti, šajos sarakstos un šajā veidlapā nav nekādas atsauces uz tiesiskās aizsardzības procedūram, kuras tiek uzsāktas pret agrāk iesniegtu starptautiskās aizsardzības pieteikumu noraidīšanu.
- 53 Līdz ar to Dublinas III regulas 24. panta 5. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā dalībvalstij, kas iesniegusi atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, pamatojoties uz šīs regulas 24. pantu, pēc tam, kad dalībvalstī, kurā ir iesniegts pieprasījums, ir beigušies minētās regulas 23. panta 2. punktā paredzētie termiņi, nav jāinformē šīs pēdējās minētās dalībvalsts iestādes, ka pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts valsts tiesā tiek izskatīta prasība, kas celta par agrāk iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu.

Par piekto jautājumu

- 54 Ņemot vērā uz ceturto jautājumu sniegto atbildi, uz piekto jautājumu nav jāatbild.

Par sesto jautājumu

- 55 Ar savu sesto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Dublinas III regulas 17. panta 1. punkts un 24. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā tāda pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas dienā, saskaņā ar kuru, izpildot Eiropas apcietināšanas orderi, starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs tiek nodots no vienas dalībvalsts uz otru dalībvalsti un atrodas pēdējās minētās dalībvalsts teritorijā, bet nav iesniedzis šajā valstī jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, šī otra dalībvalsts nevar tiesiski prasīt, lai šī pirmā dalībvalsts uzņemtu atpakaļ pieteikuma iesniedzēju, bet – gluži pretēji – tai būtu jānoņem izskatīt viņa iesniegto pieteikumu.
- 56 Dublinas III regulas 24. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalsts var tostarp prasīt, lai cita dalībvalsts uzņemtu atpakaļ šīs regulas 18. panta 1. punkta d) apakšpunktā minēto personu, kura atrodas tās teritorijā bez uzturēšanās atļaujas un kura tajā nav iesniegusi jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, ja tā uzskata, ka saskaņā ar šo tiesību normu atbildīga ir šī otrā dalībvalsts.
- 57 Tiktāl, ciktāl minētajā tiesību normā nav ietverta neviena prasība attiecībā uz konkrētās personas ieceļošanas pieprasījumu iesniedzējas dalībvalsts teritorijā nosacījumiem, ir jākonstatē, ka Savienības likumdevējs iespēju iesniegt atpakaļuzņemšanas pieprasījumu šajā ziņā nav pakļāvis nevienam nosacījumam.
- 58 Šajā kontekstā un ņemot vērā procesuālo autonomiju, kas paredzēta attiecīgi Dublinas III regulā un Padomes pamatlēmumā 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūram starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.), kuriem ir atšķirīgi mērķi un kuri

nevar viens otru aizstāt, apstākļi, ka ieceļošana pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts teritorijā ir notikusi pēc Eiropas apcietināšanas ordera izpildes, pats par sevi nevar izslēgt atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanu.

- 59 Pretējs risinājums turklāt varētu atturēt dalībvalstis prasīt starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja izdošanu kriminālvajāšanas veikšanai, lai izvairītos no tā, ka tai tiek nodota atbildība izskatīt viņa pieteikumu pēc kriminālprocesa izbeigšanas, kā rezultātā tiktu veicināta nesodišana un nodarīts kaitējums attiecīgās dalībvalsts kriminālsodu efektivitātei.
- 60 Turklāt no paša Dublinas III regulas 17. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka šī tiesību norma ļauj katrai dalībvalstij nolemt izskatīt "starptautiskās aizsardzības pieteikumu, [kas] tai [iesniegts]", un tas nozīmē, ka šīs tiesību normas mērķis vai iedarbība nav ļaut dalībvalstīm nolemt izskatīt starptautiskās aizsardzības pieteikumu, kurš tai nav iesniegts.
- 61 Šī interpretācija turklāt atbilst šīs tiesību normas mērķim, proti, saglabāt dalībvalstu prerogatīvas, īstenojot tiesības piešķirt starptautisko aizsardzību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 10. decembris, *Abdullahi*, C-394/12, EU:C:2013:813, 57. punkts, un 2017. gada 16. februāris, C. K. u.c., C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, 53. punkts).
- 62 Tātad minētā tiesību norma katrā ziņā nevar būt šķērslis atpakaļuzņemšanas pieprasījuma iesniegšanai tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā, kurā konkrētā persona nebija iesniegusi jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu pieprasījumu iesniedzošajai dalībvalstī.
- 63 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus uz sesto jautājumu ir jāatbild, ka Dublinas III regulas 17. panta 1. punkts un 24. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā tāda pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas dienā, saskaņā ar kuru, izpildot Eiropas apcietināšanas orderi, starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs tiek nodots no vienas dalībvalsts uz otru dalībvalsti un atrodas pēdējās minētās dalībvalsts teritorijā, bet nav iesniedzis šajā valstī jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, šī otra dalībvalsts var tiesiski prasīt, lai šī pirmā dalībvalsts uzņemtu atpakaļ šo pieteikuma iesniedzēju, un tai nav jānolemj izskatīt viņa iesniegto pieteikumu.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 64 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 23. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka dalībvalsts, kurā ir iesniegts jauns starptautiskās aizsardzības pieteikums, ir atbildīga par šī pieteikuma izskatīšanu, ja šī dalībvalsts šīs regulas 23. panta 2. punktā paredzētajā termiņā nav iesniegusi atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, lai gan, no vienas puses, cita dalībvalsts bija atbildīga par agrāk iesniegto starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu un, no otras puses, šīs pēdējās minētās dalībvalsts tiesā pēc šī termiņa beigām tiek izskatīta prasība par kāda no šiem pieteikumiem noraidīšanu.

- 2) Regulas Nr. 604/2013 18. panta 2. punkts ir interpretējams tādējādi, ka, ja kāda dalībvalsts ir iesniegusi trešās valsts valstspiederīgā, kurš tās teritorijā uzturas bez uzturēšanās atļaujas, atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, tajā šai dalībvalstij nav paredzēts pienākums apturēt prasības par agrāk iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu izskatīšanu un, ja pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts tam piekrit, šo izskatīšanu izbeigt.
- 3) Regulas Nr. 604/2013 24. panta 5. punkts ir interpretējams tādējādi, ka tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā dalībvalstij, kas iesniegusi atpakaļuzņemšanas pieprasījumu, pamatojoties uz šīs regulas 24. pantu, pēc tam, kad pieprasījuma saņēmējā dalībvalstī ir beigušies minētās regulas 23. panta 2. punktā paredzētie termiņi, nav jāinformē šīs pēdējās minētās dalībvalsts iestādes, ka pieprasījuma iesniedzēja dalībvalsts valsts tiesā tiek izskatīta prasība, kas celta par agrāk iesniegta starptautiskās aizsardzības pieteikuma noraidīšanu.
- 4) Regulas Nr. 604/2013 17. panta 1. punkts un 24. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā tāda pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas dienā, saskaņā ar kuru, izpildot Eiropas apcietināšanas orderi, starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs tiek nodots no vienas dalībvalsts uz otru dalībvalsti un atrodas pēdējās minētās dalībvalsts teritorijā, bet nav iesniedzis šajā valstī jaunu starptautiskās aizsardzības pieteikumu, šī otra dalībvalsts var tiesiski prasīt, lai šī pirmā dalībvalsts uzņemtu atpakaļ šo pieteikuma iesniedzēju, un tai nav jānoņem izskatīt viņa iesniegto pieteikumu.

[Paraksti]